

Sygn. akt III CZ 19/09

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa W.T., A.V.,

przeciwko Gminie S.

o wydanie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 maja 2009 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 marca 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną strony powodowej od wyroku tego Sądu z dnia 5 grudnia 2008 r. jako niedopuszczalną ze względu na to, że wartość przedmiotu zaskarżenia w rozpoznawanej sprawie była niższa niż 50 tys. zł. W zażaleniu powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o rozpoznanie przez Sąd Najwyższy, na podstawie art. 380 k.p.c., postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Strona powodowa we wniesionej przez siebie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 marca 2006 r. oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na 3 tys. zł. Oznaczenie to nie budzi wątpliwości, gdyż od dnia 2 marca 2006 r. wszedł w życie art. 23² k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o wydanie nieruchomości posiadanej bez tytułu prawnego lub na podstawie innego tytułu niż najem lub dzierżawa wartość przedmiotu sporu oblicza się przyjmując podaną przez powoda sumę odpowiadającą trzymiesięcznemu czynszowi należnemu od danego rodzaju nieruchomości. Przepis art. 23² k.p.c. dotyczy wprawdzie wprost przedmiotu sporu, ale nie ulega wątpliwości, że odnosić należy go także do przedmiotu zaskarżenia, który można określić tylko odnosząc się do przedmiotu sporu na etapie gdy strona korzysta z przysługujących jej środków zaskarżenia. Wbrew więc twierdzeniom zawartym w zażaleniu, trafnie Sąd Apelacyjny uznał, iż z chwilą wejścia w życie tego przepisu przedmiot zaskarżenia należy określać na jego podstawie. Należy podkreślić, że tak też prawidłowo zastosowała go sama strona powodowa oznaczając w apelacji przedmiot zaskarżenia na kwotę 3 tys. zł.

Przepis art. 23² k.p.c. wszedł w życie 2 marca 2006 r. czyli z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Choć wiaże się on niewątpliwie z problematyką kosztów sądowych, to ma jednak szersze znaczenie, dlatego znajduje się w kodeksie postępowania cywilnego. O tym kiedy wszedł w życie decydują wobec tego, w braku regulacji szczególnej, ogólne zasady prawa międzyczasowego sformułowane w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Przepisy wprowadzające kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 297 ze zm.).

Zgodnie z art. XV § 1 k.p.c. obowiązuje zasada bezpośredniego działania ustawy nowej, czyli przepis art. 23² k.p.c. znajduje zastosowanie do określenia przedmiotu zaskarżenia poczynając od 2 marca 2006 r. Podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 października 2007 r. I CZ 117/07, OSNC-ZD 2008 B, poz.51 oraz w postanowieniu z dnia 22 września 2008 r. II CSK 336/08 niepubl.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodzi wydania nieruchomości, którą jej zdaniem Skarb Państwa włada bez tytułu prawnego. Niewątpliwie jest to więc sprawa, o której mowa w art. 23² k.p.c. W tej sytuacji mając na uwadze art. 398² k.p.c. Sąd Apelacyjny miał pełne podstawy do odrzucenia skargi kasacyjnej. W konsekwencji brak wobec tego podstaw do rozpoznawania przez Sąd Najwyższy postanowienia Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 380 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394 § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.